

Harvey Raven, wildlife-cruiser
tussen zeekoeien en dolfijnen:

Dit is nou mijn kantoor'

Tussen de kleine Australiërs valt Harvey onmiddellijk op. Een boomlange vent die door en door Australisch lijkt; zijn accent, de zeer joviale manier van praten en de diep gebrande huid. Toch blijkt hij het Nederlands niet verleerd. "Bijna elke dag heb ik wel iemand uit Nederland aan boord, dus oefening genoeg en met mijn moeder spreek ik ook nog steeds Nederlands." Harvey is niet de eerste Nederlander die de baaien van Shark Bay bevoer. De Hollandse ontdekkingsreiziger Dirk Hartogsz. was hem voor. Die zette op 25 oktober 1616 als eerste Europeaan voet op Australische bodem, op een van de eilanden van Shark Bay.

Wedstrijdzeiler

Harvey werd geboren op 28 april 1949 in Nijmegen. Twee jaar later besloten zijn ouders om naar Australië te emigreren. Het vooruitzicht van een nieuwe oorlog boezemde angst in en de armoede was groot in Nederland. Zijn vader was journalist en kon tijdelijk werk krijgen bij *Woman's Weekly* in Australië. Af en toe schreef hij voor Nederlandse kranten, waaronder de *Gelderlander*. Maar steeds vaker werd hij genoodzaakt zijn geld op een andere manier te verdienen. In die tijd emigreerden veel Nederlanders naar de andere kant van de wereld. De meeste van hen kwamen samen in Brisbane. Zo ook uiteindelijk de familie Raven. Harvey was toen 13 jaar oud. Inmiddels was zijn vader via allerlei baantjes, van huisschilder tot autoverko-

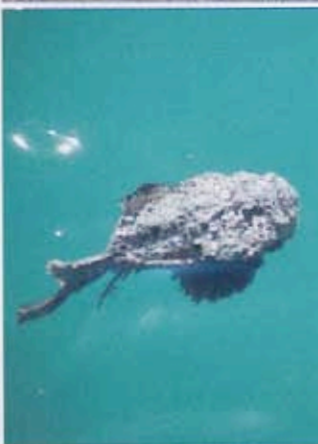
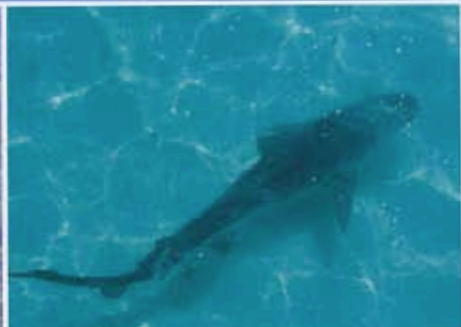
per, in de huizen beland. Al jong draaide Harvey mee in de zaak. Nadat zijn vader onverwacht overleed, nam Harvey de makelaardij van zijn vader over. Hij was toen 21. Als tiener bracht Harvey alle vrije tijd op het water door. Van Shawn, een bootbouwer, leerde hij zeilen. "Zeilen is de ideale manier om in alle stilte op ontdekkingsstocht te gaan naar zeekoeien, dolfijnen en schildpadden." Al snel werd hij ook een fanatiek wedstrijdzeiler. Toen hij 23 was nam hij deel aan veel grote nationale en internationale wedstrijden. Op latere leeftijd brak hij zelfs menig record met de Shotover.

Lichtgewicht oceaanracer

Langzamerhand ging zijn werk als verkoper in huizen over in makelaar in boten. In 1977 startte hij met Shawn en nog een vriend van de zeilclub het bedrijf Multihull Yacht Services. De eerste specialist in Australië op het gebied van ontwerp, bouw, verkoop en doorverkoop van catamarans en trimarans en bijbehorende accessoires. Het was de droom van Harvey om zelf een zeilschip te bezitten om er wildlife-cruises mee te varen. Het leek hem fantastisch om zijn liefde voor de natuur en de dieren in de Australische wateren en zijn kennis van het zeilen te kunnen delen met anderen. Hij vatte het plan op om wildlife-cruises te maken in beschermde natuurgebieden. Toen liep Harvey tegen de Shotover aan. Het was liefde op het eerste gezicht. De 18 meter lange catamaran was gebouwd als lichtgewicht oceaan- ▶

Hij begon als makelaar in de zaak van zijn vader, nu is hij eigenaar en kapitein van de Shotover, 'wildlife' zeilcruiseschip en een van de snelste catamarans van het zuidelijk halfrond. Sinds tien jaar vaart Harvey Raven in het West-Australische Shark Bay, onderdeel van het Wereld Erfgoed, paradijs voor natuurwetenschappers en thuisbasis van duizenden zeekoeien, schildpadden, dolfijnen en tijgerhaaien. Het is december, hoog zomer, gemiddeld 40 graden. Harvey geniet. Uitkijkend over de turkooizen zee zegt hij: "Dit is nou mijn kantoor!"

racer, maar ook van alle gemakken voorzien. "Comfort is prettig, maar veel belangrijker vond ik het dat de boot zich stil en snel kan verplaatsen. De zeedieren, vooral de zeekoeien, moet je geruisloos benaderen. Een zeekoe is nieuwsgierig, maar ook heel verlegen en schrikachtig. Bij de minste onrust zal hij zijn graasgebied verlaten. Met een snel-

mee naar de plekken waar hij als jonge jongen al wist dat de zeedieren het best te bezichtigen waren. Intussen had hij de bootmakelaardij overgenomen onder de naam Raven Multihulls. In 1992 stond er in de *Weekend Australian* een advertentie van het Monkey Mia Dolphin Resort, Shark Bay. Deze club was op zoek naar een wildlife-zeilcruiseschip,

Shark Bay World Heritage and Marine Park in West-Australië, is een van de meest bijzondere onderwatergebieden op aarde. Het gebied beslaat 2,3 miljoen hectare, heeft een kustlijn van 1000 nautische mijlen en staat sinds 1991 op de Wereld Erfgoedlijst. De baaien, schiereilanden en eilanden bieden ruimte aan bedreigde planten en dieren. Er leven 145 soorten planten, waarvan 28 alleen voorkomen in deze regio. Tienduizend zeekoeien, 10% van de wereldpopulatie, grazen op de Wooramel zee-grasbank. Dit is het grootste zee-grasgebied van de wereld. Het zeekoeparadijs bedekt bijna eenderde van de baai. Ook leven er meer dan zesduizend schildpadden, drieduizend dolfijnen en verder tijgerhaaien, roggen, zeeslangen en vliegende vissen. In dit gebied vinden verschillende ongebruikelijke natuurlijke processen plaats. Zo werden er in 1950 in Hamelin Pool rotsachtige lage zuilen van blauwwieren ontdekt. De stromatolieten bleken 3,5 biljoen jaar geleden gevormd te zijn en zijn daarmee de oudste levensvorm op aarde. Voor wetenschappers was het alsof ze een levende dinosaurus vonden.

De dolfijnen krijgen een visje, maar zo weinig, dat ze zelf blijven jagen.'

le lichte zeilboot kun je ook bij minimale wind rondvaren zonder de motor te hoeven gebruiken," aldus Harvey. De Shoto-ver was te koop, maar ruim boven het budget van Harvey. Maar Douglas had wel vertrouwen in Harveys plan om wildlife-cruises te maken. Hij mocht de boot hebben en hoefde daar pas na een jaar voor te betalen. Alleen het onderhoud moest hij voor eigen rekening nemen.

Zeekoeparadijs

In 1989 werd Harvey de trotse eigenaar van zijn droomzeilschip. Hij liet jonge zoölogie-studenten aan boord werken om te assisteren en de cruise op te zetten. Al snel organiseerde hij bedrijfsuitjes, gaf hij les in zeilen en nam hij mensen

eentje die de gasten de hoogste kwaliteit bood en tegelijk het milieu zo min mogelijk geweld aandeed. Het leek Harvey wel wat om naar de Outback aan de Westkust te verhuizen. Nu kreeg hij eindelijk de kans om zijn droom volledig af te maken. Ook zijn vrouw Francesca, die hij in 1989 trouwde, wilde haar horizon verbreden. Het was een grote stap van de drukke gezellige zuidkust, naar het verlate natuurgebied van Shark Bay. Maar hun liefde voor de natuur won. Nu woont Harvey, met vrouw en vier kinderen, alweer bijna 10 jaar in Denham. Het plaatsje telt 500 inwoners. Het ligt aan zee in het Shark Bay World Heritage and Marine Park. Zo'n 435 km verderop ligt de dichtstbijzijnde stad, Geraldton. Het

Doodknuffelen

In het Monkey Mia Dolfijn Resort is Harveys kantoor gevestigd. Het is een hou-

Shotover valt in de prijzen

Harvey Raven bezit de hoogste onderscheiding voor eco-toerisme in Australië: The Advanced Ecotourism Accredited en sleepte meer prijzen in de wacht:

- **Honouree for Australia:**
2001 Responsible Tourism Showcase of the Non-profits Travel Conference (Educational Travel Conference)
- **Highly commended-Australia Special Award:**
2000 British Airways 'Tourism for Tomorrow'
- **Finalist Environmental Tourism:**
2000,2001 Western Australian Tourism Awards

Shotover Wild Life Cruises

Monkey Mia, WA 6537 Australië
www.monkeymiawildlifecruises.com.au

ten hutje, bedekt met palmbomen, in de schaduw van enkele palmbomen. Het uitzicht over de turkooizen Red Cliff Bay is prachtig. Over het zand scharrelen wat pelikanen. Al snel melden zich zo'n veertig passagiers om op zoek te gaan naar zeekoeien en dolfijnen. De cruises zijn een groot succes, dagelijks vaart de Shotover drie keer uit. Vandaag op zoek naar de sponsdolfijn. Dit is de enige dolfijnsoort die een instrument, een spons,

de mens te ontmoeten. "De rangers van het dolfijncentrum proberen deze ontmoeting tussen mens en dier in stand te houden," aldus Harvey. "De afgelopen 10 jaar is het bezoekersaantal gestegen van 90.000 naar 110.000 per jaar. Helaas zijn er wel steeds meer regels nodig om te zorgen dat de beesten niet letterlijk worden doodgevoerd en doodgeknuffeld. De dolfijnen krijgen een visje, maar zo weinig, dat ze zelf blijven

op sommige dagen opeens nergens dolfijnen te vinden. Jaren geleden kwamen we erachter dat ze op zo'n moment op kraambezoek zijn. Twintig tot dertig dolfijnen verzamelen zich dan op een speciale plek rondom moeder en kalf."

Het is dan ook niet voor niets dat Jeanet Mann het interessant vindt om met Harvey mee te varen. Zij werkt aan de universiteit van Georgetown, een vooraanstaand instituut op het gebied van dolfijnenkennis. "Het is niet alleen om zijn kennis dat ik graag meezeil, het is ook altijd erg gezellig en Harveys zeiljacht is de meest eco-vriendelijke boot die er bestaat. De ijskast wordt via ruimtetechnologie gekoeld door de zon en het toilet produceert bacterievrij wc-afval. Aan boord worden alleen maar schoonmaakproducten gebruikt van afbreekbare, natuurlijke ingrediënten. Verder wordt er altijd gezeild, ook als er nauwelijks wind is. Harvey weigert een motorbootje te gebruiken om van het schip naar de wal te komen. Een gentleman als hij is, roeit hij je met alle gemak even op en neer."

De dag zit er weer op, de zon zakt langzaam in zee en de Shotover ligt voor anker. Onder het genot van een biertje neemt Harvey nog even wat zaken door met een van de wetenschappers. "Mijn werk gaat altijd door, maar ik ben zielsgelukkig met wat ik nu doe. Er hebben slechts twee zeilboten in de wereld een vergunning om in dit natuurpark cruises te varen. En ik heb er één van." •

FOTOGRAFIE EN TEKST: TESSA JOL

De ontdekking van blauwwieren in de baai staat voor wetenschappers gelijk aan de ontdekking van een levende dinosaurus.

gebruikt tijdens het rondzwemmen. Waarom? Daar zijn de wetenschappers nog niet achter. Harvey en zijn crew verwelkomen iedereen met een praatje. Er worden zonnebrillen uitgedeeld om de schittering van het water weg te halen, zodat de dieren onder water beter zichtbaar zijn. Ook is er gratis zonnebrand. "Eén op de drie Australiërs lijdt aan een vorm van huidkanker," legt Harvey uit. Bij Harvey zelf zijn de plekken van weggehaalde huid op handen en wangen zichtbaar. Nadat enkele passagiers zijn gerekruteerd om als bemanning mee te werken, wordt snel en luchtig het doel van de tocht besproken. Al varende vertelt Harvey over de bijzondere bewoners van dit onderwaterparadijs. Sinds 1964 komen er in de baai van Monkey Mia dolfijnen uit vrije wil naar het strand om

jagen en hun wilde instinct behouden. 95 procent van de kennis over het gedrag van dolfijnen komt uit deze baai."

Kraambezoek

Harvey probeert de dolfijnwetenschappers zoveel mogelijk te helpen. "Ik ken 120 dolfijnen bij naam en ben elke dag op het water. Veranderingen signaleer ik vaak eerder dan de onderzoekers. Wat ik zie geef ik door. Zo namen wij een aantal jaren geleden een eigenaardig fenomeen waar. Van de ene op de andere dag maakten de dolfijnen wel heel rare sprongen. Niemand wist hoe dat kwam. Tot ik door een enorme schol kwallen voer en op het idee kwam dat ze misschien werden gestoken. Onderzoek bevestigde mijn vermoeden. Ook zijn er